

1-Oct: Compromís, mediació o palíndrom

Dll, 25/09/2017 per Jordi Llisterra...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran, però sembla que interessa el que diu l'Església sobre el que passa al país.

Els 400 capellans que han signat una [declaració](#) a favor del referèndum de l'1 d'octubre acaben d'enviar una carta al papa **Francesc** perquè demani al Govern espanyol que "revisi la seva visceral oposició a aquest referèndum reclamat pel 80% de la població i cessi les seves actuacions repressives". És la resposta a la protesta que la diplomàcia espanyola ha fet arribar al Vaticà pel posicionament d'aquest significatiu grup de capellans.

No veig la cosa prou madura per una intervenció de la Santa Seu però tot va tan ràpid que vés a saber.

Per ara ens hem trobat tres tipus de [reaccions eclesials](#).

La més contundent ha estat en la línia dels 400 capellans, les abadeses o l'homília de Montserrat. La denúncia directa de la vulneració de drets amb la que l'Estat ha respost a la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació. Són els qui en consciència creuen que el seu compromís evangèlic no els permet mirar cap a una altra banda. Que cal decantar-se. I que reclamar drets no és entrar en política perquè l'Església no pot quedar al marge de la història del poble i que ha de defensar la dignitat nacional de Catalunya.

Al costat d'aquests posicionaments més contundents, hi ha una altra llista més diversa d'institucions que també denuncien que hi ha els drets i llibertats en perill però ja no aterren gaire més. Per exemple, en la legitimitat o no del referèndum convocat per la Generalitat. En aquest sector trobaríem el que han dit en graus diversos bona part de les institucions, els bisbes o els abats.

Aquestes posicions més genèriques majoritàriament volen defugir d'una posició política de l'Església. De fet, ens hem passat anys reclamant que l'Església no es posi en política. Per tant, es mantenen en allò que davant la gravetat de la situació l'Església no pot callar però que el seu posicionament té uns límits.

Alguns aterren més en la defensa dels drets nacionals i de l'autogovern i altres no tant, en funció d'on creuen que són els límits. Una postura raonable però que també té un perill. A vegades es vol afinar i perfilar tant que només s'acaba intuïnt el que es vol dir. I en alguns casos acabar fent posicionaments palíndroms, que tant es poden llegir del dret com del revés.

En aquest context, s'intueix un canvi d'orientació en l'episcopat.

La [nota](#) d'aquesta setmana de la Conferència Episcopal Tarraconense obvia per primera vegada el reconeixement de la "realitat nacional" catalana i la defensa de les seves "legítimes aspiracions". Sempre s'havia citat en parlar d'aquest tema. D'altra banda, Omella, en [l'homilia](#) de diumenge a la Mercè obvia el terme unitat després de la fallida homilia de l'agost a la Sagrada Família.

Els bisbes catalans parlen de "germanor, de llibertat i de pau" o "s'ofereix per ajudar en aquest servei en bé del nostre poble". Omella parla de "seny" per "evitar la confrontació, la violència i el menyspreu dels altres" davant de **Puigdemont** i de **Millo**. I mentre la Conferència Episcopal Espanyola no ha sortit a recordar que la unitat d'Espanya és "un bé moral a preservar". Silenci.

Fins ara, els bisbes catalans deien una cosa i els espanyols una altra. En cada cas representava el pensament majoritari dins les seves comunitats. I la Santa Seu ha mantingut un discret silenci. I, excepte algun estirabot del nunci, Roma no ha fet mai el que la diplomàcia espanyola li demanava. Com a molt, ha expressat prudentment les incògnites que podia generar un procés d'independència a Catalunya.

Dimecres hi ha reunió de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola. Un petit nucli format per una vintena de bisbes presidits per **Ricardo Blázquez**, en la qual participen Joan Josep Omella i **Joan-Enric Vives.**, a qui farien bé d'escoltar més si volen entendre el que passa a Catalunya. També hi ha la resta de cardenals espanyols, com **Carlos Osoro** i **Antonio Cañizares**.

Els cardenals de pes en aquesta permanent, Blázquez i Osoro, ja han repetit diverses vegades que "sobre Catalunya, el que diguin els bisbes catalans". Fins ara sobre el paper hi havia hagut matisos bastant diferents. A més de les postures clarament oposades i encarnades públicament per Cañizares d'una banda i **Xavier Novell** de l'altra.

Un pronunciament dels bisbes espanyols en la línia del darrer comunicat de la Tarraconense i de l'homilia d'Omella, situaria l'episcopat en una nova posició. Podria ser llegida com una proposta de mediació.

Una línia que probablement és la que en aquests moments passa pel cap del cardenal Omella, el bisbe espanyol que avui és més escoltat al Vaticà. Cert és que la intervenció directa de la Santa Seu tindria ara moltes dificultats per ser acceptada per la projecció internacional que donaria al tema. Però hi ha maneres discretes de fer, com bé saben els de Sant'Egidio. La setmana passada es [pronunciaven](#) per primera vegada sobre aquest tema: "No deixem passar més

temps. Només un diàleg verdader i raonable que inclogui totes les parts permetrà trobar una sortida en aquesta crisi".

Sempre hi ha una línia molt fina entre l'equidistància i posar-se de perfil esperant que escampi. Caure en la segona opció i en la recerca permanent del palíndrom perfecte -i més encara en espera d'una escalada d'esdeveniments- sí que seria un error. Crec. Sobretot quan s'entra en el terreny de la degradació dels drets fonamentals. Intentar aparèixer com a medidora és per l'Església una postura arriscada. Veurem si és el que s'està intentant.